

Arrest

nr. 74 616 van 3 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, en Maria Liliana CIRSTEA, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 december 2011 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een moslim afkomstig uit Gujrat, Pakistan. In 2007 verliet u Pakistan omwille van economische redenen. U vestigde zich in Griekenland waar u aan de slag ging als schoonmaker in een hotel. In 2008 leerde u daar uw huidige echtgenote kennen. Zij is afkomstig uit Roemenië. Op 19 maart 2010 werd jullie zoon geboren. Aangezien jullie beiden illegaal in Griekenland

verbleven, was het niet mogelijk om daar te huwen. Daarom reisden jullie op 9 augustus 2010 naar uw geboortedorp in Pakistan. Jullie verbleven er bij uw familie. Op 20 augustus 2010 huwden u en uw echtgenote voor de wet. Omwille van het christelijk geloof van uw echtgenote was uw familie tegen het huwelijk gekant. Op 10 september 2010 werd uw echtgenote, die op dat moment zwanger was, door uw zussen geslagen. Hierdoor kreeg ze een miskraam en diende ze vijf dagen in het hospitaal te blijven. Op 5 oktober 2010 reisden uw vrouw en kind naar Roemenië om jullie huwelijksakte in Roemenië te laten registreren. U had die documenten namelijk nodig om bij de Roemeense ambassade in Pakistan een visum aan te vragen voor Roemenië. Op 30 januari 2011 kwamen uw vrouw en kind opnieuw aan in Pakistan. Vanaf dan verbleven jullie niet langer bij uw familie maar huurden jullie een woonst in de stad. Op 28 mei 2011 reisde u samen met uw gezin naar Roemenië. Aanvankelijk verbleven jullie er bij de ouders van uw echtgenote maar ook zij accepteerden jullie huwelijk niet. Er ontstonden ruzies en jullie besloten in te trekken bij de grootmoeder van uw echtgenote. Op 23 juli 2011 reisde u alleen naar Griekenland. U verbleef er bij een vriend. Op 8 september 2011 kwamen ook uw vrouw en kind naar Griekenland. De volgende dag reisden jullie samen naar België waar jullie op 13 september 2011 een asielaanvraag indienden bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon, uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, het paspoort van uw zoon, uw NICOP (National identity Card for Overseas Pakistanis), uw Roemeense verblijfsvergunning, uw Pakistaanse huwelijksakte in Urdu en Engels, uw Roemeense huwelijksakte en medische attesten van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u Pakistan in 2007 voornamelijk omwille van economische redenen hebt verlaten. Wanneer u werd gevraagd naar de motieven van uw vertrek destijds verwijst u in eerste instantie naar de financiële moeilijkheden die u toen in Pakistan kende. Pas wanneer u expliciet werd gevraagd naar eventuele problemen met bepaalde mensen of met de Pakistaanse autoriteiten verklaarde u problemen te hebben gehad met uw oom en zijn zonen en dit omwille van een eigendomsconflict. Aangezien u zelf echter nooit naar de politie bent gestapt om klacht neer te leggen (zie gehoorverslag CGVS p. 4), kunnen deze problemen echter danig worden gerelativeerd. Bovendien maakte u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens gewag van deze problemen (zie CGVS vragenlijst p. 2). Ook legde u geen enkel document voor dat deze beweerde problemen zou kunnen ondersteunen. Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden besloten dat deze familiale kwestie niet dermate ernstig was dat u Pakistan daardoor in 2007 hebt verlaten.

Wat betreft uw aangehaalde familiale problemen omwille van uw huwelijk blij uw terugkeer naar Pakistan in 2010 dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze aannemelijk te maken. Volgens uw verklaringen werd uw echtgenote door uw zussen geslagen waardoor ze jullie ongeborn kind verloor (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Uit de medische attesten die u neerlegde, blijkt echter dat uw echtgenote een miskraam kreeg ten gevolge van een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Deze ontstaat echter op het moment van de bevruchting en wordt niet veroorzaakt door geweld. Er kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenote in elkaar geslagen zou zijn door uw zussen.

Wat er ook van zij, de door u aangehaalde problemen overstijgen het familiale en dus lokale niveau niet. Er is geen enkele reden waarom u en uw vrouw en kind zich niet elders in Pakistan zouden kunnen vestigen. Zoals u zelf verklaarde, kenden jullie tijdens die vier maanden dat jullie in een gehuurde woonst in de stad verbleven geen enkel probleem (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Wanneer u werd gevraagd naar de redenen waarom jullie niet op een plaats in Pakistan weg van uw familie zouden kunnen verblijven, verwijst u enkel naar de algemene situatie in Pakistan en niet naar een persoonlijke vrees voor vervolging (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Bovendien verklaarde u geen enkel probleem te hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 8) en was het voor de Pakistaanse autoriteiten ook geen enkel probleem dat u als moslim met een christelijke vrouw huwde (zie gehoorverslag CGVS p. 5).

Met betrekking tot uw aangehaalde problemen in Roemenië dient te worden opgemerkt dat deze evenmin het familiale niveau overstijgen. Noch u, noch uw echtgenote kenden problemen met de Roemeense autoriteiten. Meer zelfs, reeds een maand na uw aankomst in Roemenië verkreeg u probleemloos een verblijfsvergunning voor vijf jaar. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom jullie zich niet in Roemenië zouden kunnen vestigen uit de buurt van de familie van uw echtgenote. De financiële moeilijkheden die u aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS p. 7), kunnen niet volstaan als argument waarom een intern vluchtalternatief binnen Roemenië onmogelijk zou zijn.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort, uw NICOP en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Uw Roemeense verblijfsvergunning bevestigt dat u gedurende minstens vijf jaar legaal in Roemenië kan verblijven. De medische attesten bevestigen dat uw echtgenote jullie ongeborn kind verloor ten gevolge van een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Geen enkel van de door u neergelegde documenten volstaan echter om uw asielrelaas te staven.

Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote M. L. C. {...} eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

- ten aanzien van verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Roemeense staatsburgerschap te bezitten en van Roemeense origine te zijn, U bent afkomstig uit het dorp Giltofani en bent getrouwd met M. A. {...} (OV. xxxxxxx), met wie u één minderjarige zoon heeft: R.-J. C. {...} (O.V. xxxxxxx).

Op uw twintigste trouwt u niet de Roemeen G. A. S. {...}. Op 26 maart 2002 krijgt u met hem een zoon: G. A. F. {...}. Na acht jaar huwelijk scheiden jullie en gaat u weer bij uw ouders wonen,

In de zomer van 2006 gaat u naar Griekenland waar u (illegaal) gaat werken eerst in de landbouw en later in de horeca. Daar leert u de Pakistaan M. A. {...} kennen, Af en toe gaat u nog naar Roemenië terug om administratieve zaken te regelen. U vertelt uw ouders dat u een relatie heeft met een Pakistaanse man, maar daar zijn ze het wegens zijn huidskleur en geloof (i.e. Islam) niet mee eens.

Op 19 maart 2010 wordt jullie zoon in Livadia (Griekenland) geboren. Op 9 augustus 2010 gaat u samen met uw man naar Pakistan. Ook zijn familie is tegen jullie relatie gekant; zo eisen uw schoonzussen Asla en Satra dat u zich bekeert tot de Islam omdat u met een moslim samen bent. Op 20 augustus 2010 trouwen jullie echter toch,

Op 10 september 2010 wordt u door uw twee schoonzussen geslagen. U belandt In het ziekenhuis en krijgt een miskraam, Op 5 oktober 2010 gaat u via Griekenland terug naar Roemenië, Op 31 januari 2011 keert u terug naar Pakistan waar u uw man vervoegt, Tijdens uw tweede bezoek aan Pakistan, laat u uw vader in Roemenië op 6 april 2011 uw Pakistaans huwelijk registreren bij de Roemeense autoriteiten. Zonder problemen ondervonden te hebben in Pakistan, gaan u en uw man op 28 mei 2011 naar Roemenië waar uw ouders echter niet willen dat Jullie bij hen verblijven. Aangezien u zelf geen huis heeft en u en uw man geen werk kunnen vinden in Roemenië besluiten jullie het land te verlaten. Uiteindelijk verlaat uw man Roemenië op 17 juli 2011 en gaat naar Griekenland, U gaat hem (met een bus, via Bulgarije) vervoegen op 7 september 2011. Vanuit Griekenland nemen Jullie op 9 september 2011 samen het vliegtuig naar Brussel, waar u op 13 september 2011 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw Pakistaanse en Roemeense huwelijksakte, uw originele geboorteakte, de originele Roemeense geboorteakte van uw zoon, de originele Roemeense paspoorten van u en uw zoon, kopies van Pakistaanse medische attesten, een kopie van het Pakistaans paspoort van uw man, een kopie van de Pakistaanse geboorteakte van uw man en een kopie van zijn tijdelijke verblijfsvergunning in Roemenië.

B. Motivering

U verklaart Internationale bescherming aan te vragen om twee redenen, nl. problemen met uw schoonfamilie (meer bepaald met uw twee schoonzussen Ala en Salra) in Pakistan omdat u zich na uw huwelijk met M. A. {...} niet wil bekeren tot de Islam en problemen met uw eigen familie (maar bepaald uw ouders) in Roemenië omdat u getrouwd bent met een man die uit Pakistan komt en een andere godsdienst heeft (CGVS p. 6). Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. ten eerste, wat betreft uw problemen In Roemenië (I.e. de discussies met uw ouders omwille van uw huwelijk met M. A. {...}), het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, dient te worden opgemerkt dat deze discussies bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien kunnen worden. Meer nog, deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat uw vader, van wie u nochtans beweerde dat hij tegen uw huwelijk gekant was (CGVS p, 6), met een volmacht van uwentwege uw Pakistaans huwelijk (dd. 20.10.2010, zie document 4 in administratief dossier) ging registreren bij de Roemeense autoriteiten (dd. 6.04.2011, zie document 3 in

administratief dossier) (CGVS p. 10), Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vrees het familiale en lokale niveau niet overstijgt. Zo verklaart u dat u discussies had met uw ouders die in Nicolae Baicescu wonen (CGVS p. 7), Langs de andere kant blijkt dat u even bij uw grootouders ging wonen in een ander dorp (Budesti) in dezelfde provincie als uw ouders, waar u met hen geen problemen had (CGVS p. 9). De reden die u aanhaalt waarom u zich bij een eventuele terugkeer niet elders in Roemenië zou kunnen vestigen (ni, het feit dat u zelf geen eigen huis heeft en niet over de financiële middelen beschikt om zelf een huis te kopen, CGVS p. 5 & p. 9), is niet afdoende. Motieven van economische aard vormen in dit verband immers geen relevant argument in de beoordeling van uw asielaanvraag.

Ten tweede, wat betreft uw problemen in Pakistan (i.e. het feit dat uw twee schoonzussen u sloegen en wilden dat u zich tot de Islam bekeerde), het land waarvan uw man het staatsburgerschap bezit, dient vermeld te worden dat uit de medische attesten die u neerlegt blijkt dat u een miskraam kraag als gevolg van een buitenbaarmoederlijke zwangerschap (zie document 8 In administratief dossier) daar waar u stelde dat dat het gevolg zou zijn geweest van de slagen die u van uw schoonzussen zou gekregen hebben.

Wat er ook van zij, ook de door u aangehaalde problemen in Pakistan overstijgen het familiale en lokale niveau niet. Meer nog, u verklaarde dat u bij uw tweede bezoek aan Pakistan (31 januari 2011 tot 28 mei 2011) samen met uw man een huis huurde in de stad Gujrat, op anderhalve kilometer van het huis waar uw schoonzussen woonden en dat er dan geen problemen maar waren (CGVS p. 9), Bovendien verklaart u dat noch u noch uw man ooit problemen heeft gehad met de Pakistaanse autoriteiten (CGV p. 9). Uw huwelijksaktes, de geboorteaktes van u, uw man en uw zoon en de paspoorten van u, uw man en uw zoon bevatten louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De Roemeense verblijfsvergunning van uw man bevestigt zijn legale status in uw land, maar heeft geen betrekking tot de problemen die u daar ondervonden zou hebben, De medische attesten uit Pakistan werden reeds eerder besproken. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw man M. A. {...} (O.V. xxxxxxxx) door het Commissariaat-generaal overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers enerzijds de beslissing in hoofde van verzoeker aanvechten waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd en dit in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en anderzijds de beslissing in hoofde van verzoekster waarbij haar asielaanvraag niet in overweging wordt genomen en dit in toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet:

§1. De Raad doet uitspraak bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht."

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid van de Raad verschilt naargelang hij optreedt als rechter in volle rechtsmacht dan wel als annulatierechter. Verzoekers vechten in één en dezelfde akte twee

beslissingen aan waarbij de Raad ten aanzien van de beslissing in hoofde van verzoeker als rechter in volle rechtsmacht moet oordelen en ten aanzien van de beslissing in hoofde van verzoekster als annulatierechter. Evenwel blijkt dat de bestreden beslissingen een dermate onderlinge samenhang vertonen dat het aldus past deze in het kader van één beroep samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Ten slotte voeren verzoekers een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekers betogen als volgt:

“Onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratief dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoeker de volgende middelen tot nietigverklaring op:

Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

Doordat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelde dat er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan in hoofde van verzoeker of dat er zwaarwegende gronden zouden bestaan die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Terwijl op grond van bovenvermelde bepalingen een administratieve rechtshandeling enerzijds de feitelijke en juridische overwegingen die de beslissing ondersteunen, moet bevatten en anderzijds deze overwegingen afdoende moeten zijn om de genomen beslissing te schragen;

Zodat de bestreden beslissing de in de hierboven vermelde middelen aangehaalde wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen schendt.

Toepassing:

De asielaanvraag van verzoekers is gebaseerd op twee redenen. Ten eerste werpt dhr. A. {...} op problemen te hebben gehad met zijn oom en zonen omwille van een eigendomsconflict. Ten tweede halen verzoekers de problemen aan met de familie van dhr. A. {...} (meer bepaald met zijn zussen Asla en Saira) in Pakistan omdat mevr. C. {...} na haar huwelijk met dhr. A. {...} niet wil bekeren tot de islam en problemen met de familie van mevr. C. {...} (meer bepaald haar ouders) in Roemenië omdat mevr. C. {...} getrouwd is met een man die uit Pakistan komt en een andere godsdienst heeft. Het CGVS werpt op dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt en merkt hierbij op dat het probleem van verzoekende partij een probleem van louter inter-familiale (privaatrechtelijke) en gemeenrechtelijke aard betreft en daarom niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

In casu riskeert verzoeker een vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Overeenkomstig artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet kan een vervolging in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren indien kan worden aangetoond dat de Staat of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 verduidelijkt dat bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Ook de Raad van State oordeelde dat “Les persécutions ne doivent pas nécessairement être le fait des autorités nationales, Pour qu’une persécution émanant de personnes privée puisse être prise en considération pour l’application de la Convention Internationale de Genève du 28.07.1951 relative au

statut de réfugiés, il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux Réfugiés et aux Apatrides, quelle soit 'sciemment' tolérée par les autorités ou que elles-ci soient incapables d'offrir 'une protection efficace'

Vooreerst merkt het CGVS op dat dhr. A. {...à tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van de problemen met zijn oom en zijn zonen.

Verzoeker stelt dat hij gedurende zijn gehoren op DVZ/CGVS volledig geantwoord op de vragen die gesteld werden door de ondervragers. Er werd hem gevraagd een beknopte versie weer te geven van zijn problemen waardoor hij niet alles heeft kunnen vertellen. Het is volledig het recht van verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS nadere verduidelijkingen te geven van zijn relaas. Het doel van vergelijkingen van verklaringen die in de verschillende fasen van de procedure afgelegd worden is niet het vaststellen van zogenaamde discrepanties maar wel het nader uitklaren van het vluchtrelaas (HCR « Guide des procédures et critères pour déterminer la qualité de réfugié », HCR, Genève, 1992, nr 199, p. 52).

Indien verzoeker bepaalde dingen door omstandigheden niet zou vermeld hebben, of niet had kunnen vermelden op het gehoor bij de DVZ, dan nog weegt de waarachtigheid van het geheel op tegen het feit dat verzoeker niet alles zou verteld hebben op de DVZ, omdat hij van oordeel was enkel goed te antwoorden op de gestelde vragen (FLEERACKERS, De laatste rechter, over oordeelsvorming, Juridisch Cahier, Jaargang 8, Gerechtelijk Jaar 1999-2000, Deel 2).

Verzoeker heeft inderdaad een vrij coherent en consistent verhaal verteld over de gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Verder werpt het CGVS op dat deze problemen gerelativeerd dienen te worden aangezien verzoeker nooit naar de politie is gestapt om klacht neer te leggen. Verzoeker antwoordt hierop dat zijn oom "chowdri" of stamhoofd is waardoor het geen zin had om klacht in te dienen.

Ook wat betreft de aangehaalde problemen omwille van hun huwelijk werpen verzoekers op dat de autoriteiten in hun land niet in staat zijn hen een effectieve bescherming te bieden tegen de bedreigingen van de respectievelijke families. Verzoekers vrezen om bij een eventuele terugkeer naar hun land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekers menen dat de door hen verstrekte gegevens zijn voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming."

3.2. Na een theoretisch betoog over de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet uiten verzoekers in essentie kritiek op de motivering dat verzoeker tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van de problemen met zijn oom en zonen. Verzoeker betoogt dat hij gedurende de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig geantwoord heeft op de hem gestelde vragen. Er werd hem gevraagd een beknopte versie te geven van zijn problemen waardoor hij niet alles heeft kunnen vertellen. Verzoeker meent dat hij het recht heeft om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nadere verduidelijkingen te geven over zijn relaas. Het doel van de vergelijking van verklaringen is niet het vaststellen van zogenaamde discrepanties maar wel het nader uitklaren van het vluchtrelaas. Verzoeker meent dat de waarachtigheid van de feiten opweegt tegen het feit dat hij niet alles zou verteld hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat hij van oordeel was enkel goed te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker benadrukt dat hij een vrij coherent en consistent verhaal verteld heeft over de gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Wat betreft de motivering dat de problemen gerelativeerd moeten worden omdat verzoeker nooit naar de politie is gestapt om klacht neer te leggen antwoordt verzoeker dat zijn oom 'chowdri' of stamhoofd is waardoor het geen zin had om klacht neer te leggen. Verzoekers menen tevens dat wat betreft de problemen omwille van hun huwelijk de autoriteiten van hun land evenmin in staat zijn hen effectieve bescherming te bieden tegen de bedreigingen door de respectievelijke families.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de

motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

3.4. Ten aanzien van de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker treedt de Raad op als rechter in volle rechtsmacht. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen gesteld onder punt 2.1.

3.4.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker navolgende motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielaanvraag ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd:

“Wat betreft uw aangehaalde familiale problemen omwille van uw huwelijk blij uw terugkeer naar Pakistan in 2010 dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze aannemelijk te maken. Volgens uw verklaringen werd uw echtgenote door uw zussen geslagen waardoor ze jullie ongeboort kind verloor (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Uit de medische attesten die u neerlegde, blijkt echter dat uw echtgenote een miskraam kreeg ten gevolge van een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Deze ontstaat echter op het moment van de bevruchting en wordt niet veroorzaakt door geweld. Er kan bijgevolg weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw echtgenote in elkaar geslagen zou zijn door uw zussen.

Wat er ook van zij, de door u aangehaalde problemen overstijgen het familiale en dus lokale niveau niet. Er is geen enkele reden waarom u en uw vrouw en kind zich niet elders in Pakistan zouden kunnen vestigen. Zoals u zelf verklaarde, kenden jullie tijdens die vier maanden dat jullie in een gehuurde woonst in de stad verbleven geen enkel probleem (zie gehoorverslag CGVS p. 7). Wanneer u werd gevraagd naar de redenen waarom jullie niet op een plaats in Pakistan weg van uw familie zouden kunnen verblijven, verwijst u enkel naar de algemene situatie in Pakistan en niet naar een persoonlijke vrees voor vervolging (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Bovendien verklaarde u geen enkel probleem te hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p. 8) en was het voor de Pakistaanse autoriteiten ook geen enkel probleem dat u als moslim met een christelijke vrouw huwde (zie gehoorverslag CGVS p. 5).

Met betrekking tot uw aangehaalde problemen in Roemenië dient te worden opgemerkt dat deze evenmin het familiale niveau overstijgen. Noch u, noch uw echtgenote kenden problemen met de Roemeense autoriteiten. Meer zelfs, reeds een maand na uw aankomst in Roemenië verkreeg u probleemloos een verblijfsvergunning voor vijf jaar. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom jullie zich niet in Roemenië zouden kunnen vestigen uit de buurt van de familie van uw echtgenote. De financiële moeilijkheden die u aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS p. 7), kunnen niet volstaan als argument waarom een intern vluchtalternatief binnen Roemenië onmogelijk zou zijn.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort, uw NICOP en uw huwelijksakte bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Uw Roemeense verblijfsvergunning bevestigt dat u gedurende minstens vijf jaar legaal in Roemenië kan verblijven. De medische attesten bevestigen dat uw echtgenote jullie ongeborn kind verloor ten gevolge van een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Geen enkel van de door u neergelegde documenten volstaan echter om uw asielrelaas te staven.”

3.4.4. Door slechts te benadrukken dat noch de Pakistaanse noch de Roemeense autoriteiten hen bescherming kunnen bieden inzake de problemen naar aanleiding van het huwelijk wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker, zoals blijkt uit navolgende bespreking, in gebreke blijft.

3.4.5. Verzoeker spitst zijn betoog toe op het feit dat hij verduidelijkingen mag geven tijdens het interview op het Commissariaat-generaal en dat het niet vermelden van bepaalde feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken niet betekent dat zijn verhaal niet waarheidsgetrouw is.

Uit de vragenlijst met betrekking tot het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker erop gewezen werd dat er van hem verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert, en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (administratief dossier, vragenlijst, stuk 6, p. 1).

Uit voorgaande blijkt dat, hoewel geen uitvoerige en gedetailleerde beschrijving van alle elementen of feiten wordt verwacht tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, de asielzoeker wel de verplichting heeft *alle* voornaamste elementen of feiten weer te geven die zijn vrees voor vervolging kunnen staven. Uit de voornoemde vragenlijst blijkt dat verzoeker expliciet gevraagd werd: *“Welke feiten wijzen op die vrees en dat risico? Geef zeer kort een overzicht van de belangrijkste feiten.”* Ook werd verzoeker expliciet gevraagd: *“Waarom heeft u Pakistan verlaten de eerste keer in 2007?”*, waarop verzoeker repliceerde: *“Om economische redenen. Ik vond geen werk toen.”* (administratief dossier, vragenlijst, stuk 6, p. 3). Deze vragenlijst werd verzoeker voorgelezen in het Punjabi waarna verzoeker de inhoud ervan onderschreven heeft. Pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakt verzoeker uitgebreid melding van problemen die hij zou gehad hebben met zijn oom en diens zonen die hem sloegen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, pp. 4-5). De Raad acht het geenszins aannemelijk dat verzoeker dergelijke ingrijpende en aldus relevante gebeurtenissen die mee aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit Pakistan in 2007, niet onmiddellijk bij het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gemeld. Het argument van verzoeker dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een beknopte versie te geven van zijn problemen kan geen verklaring bieden voor het zuiver weglaten van feiten die bepalend waren voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoekers betoog dienaangaande overtuigt geenszins.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker nooit naar de politie is gestapt om klacht neer te leggen is in het licht van voorgaande een overtollig motief nu uit voorgaande bespreking blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de ernst en de waarachtigheid van deze gebeurtenissen, dit te meer nu verzoeker ook geen enkel document kan voorleggen dat deze beweerde problemen zou kunnen ondersteunen, motief dat verzoeker niet betwist en aldus als vaststaand wordt beschouwd. De kritiek van verzoeker op een overtollig motief kan niet leiden tot de hervorming of de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.4.6. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder

de vragenlijst en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.4.7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Het enig middel is ongegrond.

3.4.8. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3.5. Ten aanzien van de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster treedt de Raad op als annulatierechter. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen gesteld onder punt 2.1..

3.5.1. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5.2. Verzoekster beperkt zich in haar betoog tot de stelling dat noch de Pakistaanse noch de Roemeense autoriteiten bescherming kunnen bieden met betrekking tot de problemen omwille van haar huwelijk.

3.5.2.1. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken daarin vervat. Met de algemene stelling dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen van de Pakistaanse noch van de Roemeense autoriteiten slaagt verzoekster er niet in afbreuk te doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk om de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging te nemen, gelet op deze motieven.

3.5.3. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, en dat verzoekster tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.5.4. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekster toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER